

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X narozený X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Maršálkem
sídlem Vrchlického 802/46, Liberec

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2025, č. j. OAM-817/ZA-ZA15
– LE05-EX-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu, neboť má za to, že jeho osobní situace udělení mezinárodní ochrany opodstatňuje.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Dne 22. 7. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž poskytl dne 28. 7. 2025 údaje. Konkrétně uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti a národnosti, pravoslavného vyznání a že nemá žádné politické přesvědčení. Nikdy nebyl členem politické strany nebo hnutí a nebyl politicky aktivní. Konstatoval, že je ženatý, jeho manželka je těhotná. Ve vlasti žil naposledy v obci Suskovo v Zakarpatské oblasti. Naposledy z Ukrajiny odjel v srpnu 2021, měl české vízum. V České republice pobýval již dříve v roce 2018 a v roce 2021. O mezinárodní ochranu žádá poprvé, na Ukrajině probíhá válka a on má obavu se tam vrátit. Absolvoval základní vojenskou službu, a proto by byl zcela jistě povolán do armády. Ohledně svého zdravotního stavu prohlásil, že je zdravý. V České republice chce zůstat, protože zde má těhotnou manželku, matku a bratra.
3. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden téhož dne za přítomnosti tlumočnice z ukrajinského jazyka. Žalobce zopakoval, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že v případě vydání za účelem trestního stíhání na Ukrajinu by byl ohrožen odvodem do armády. Celá jeho rodina je přitom v České republice. S ukrajinskými státními orgány jinak problémy nikdy neměl. Na Ukrajině neměl žádné problémy ani kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V případě návratu do vlasti se však obává ohrožení života, nechce jít do války, protože se Ukrajina odchyluje od Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“) a porušují se zákony. Doplnil, že jeho bratr je válečný invalida a nikdo se o něj nepostaral.
4. Ve správním spise je založeno sdělení Ministerstva spravedlnosti, jehož přílohou jsou materiály z extradičního řízení. Z nich vyplývá, že žalobce je na Ukrajině trestně stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu spáchaného dle předchozí dohody skupinou osob ve zvlášť velkém rozsahu podle čl. 190 odst. 4 trestního zákoníku Ukrajiny a trestného činu padělání dokumentů, razítek, pečeti nebo hlavičkových papírů a prodeje nebo použití padělaných dokumentů podle čl. 358 odst. 4 trestního zákoníku Ukrajiny. Z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 1. 10. 2024, č. j. 55 Nt 2611/2024-30, plyne, že soud při vyslovení přípustnosti vydání žalobce na Ukrajinu vzal v úvahu i aktuální situaci na Ukrajině, a to jak v oblasti dodržování lidských práv ze strany ukrajinských státních orgánů, tak také v situaci válečného konfliktu. Jak vyplynulo z ujištění, které obdržel soud od ukrajinské strany, žalobce bude v případě vydání umístěn v zařízení v západní části Ukrajiny, která jsou vybavena kryty proti případnému bombardování. Soud také zdůraznil, že Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) v řízeních vedených proti Ukrajině po 24. 2. 2022, tj. po začátku ruské agrese, ani jednou neshledal porušení ustanovení EÚLP kvůli neschopnosti Ukrajiny zaručit bezpečnost osob ve vězeňských zařízeních v podmínkách války. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne

23. 1. 2025, č. j. 14 To 8/2024-50, byla zamítnuta stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne č. j. 55 Nt 2611/2024-30 o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajinu.

5. Dne 6. 8. 2025 byl s žalobcem proveden doplňující pohovor, v jehož průběhu žalobce uvedl, že Ukrajinu opustil kvůli práci a od srpna 2021 se do vlasti nevrátil. Ohledně jeho trestního stíhání na Ukrajině vypověděl, že bylo zahájeno v roce 2016, ale on se o něm dozvěděl až po zadržení policií v České republice. Objasnil, že je stíhán pro podvod při prodeji pozemku. Policie zjistila, že nešlo jen o jeden pozemek, ale že těch pozemků bylo mnoho a že tam byly padělané pasy a plné moci, o tom ale žalobce nevěděl. Žalobce sdělil, že neví, v jakém stádiu jeho trestní stíhání je, hrozí mu ale trest v délce až 12 let. Žalobce zdůraznil, že se teď na Ukrajinu vrátit nechce, neboť zde má rodinu, především těhotnou manželku. Samotné trestní stíhání by problémem nebylo, žalobce by situaci vyřešil. Problémem je však to, že jsou pro muže zavřené hranice a když tam pojede, nedostane se zpátky do České republiky. Vzali by ho do armády a poslali bojovat. Žalobcův bratr ve válce byl a vrátil se jako invalida, žalobce takto dopadnout nechce. Podle toho, co ví, berou lidi z vězení, kteří nespáchali vážný zločin a jsou zdraví. Ukrajina přitom odstoupila v roce 2023 od EÚLP. Na internetu se píše o tom, že vojenská správa bere lidi do armády takovým způsobem, že na ulici přijede dodávka, vyskočí z ní dva chlapi, hodí do ní člověka a odvezou ho do armády.
6. Žalovaný si dále do spisu opatřil nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. I. ÚS 1054/25, kterým byla zamítnuta ústavní stížnost žalobce proti usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 14 To 8/2024-50 a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci č. j. 55 Nt 2611/2024-30. Ani Ústavní soud neshledal, že by vydáním na Ukrajinu došlo k porušení práv žalobce, či že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy.
7. V napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel z výpovědí žalobce, skutečností, které zjistil v průběhu správního řízení a informace Oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“) *Ukrajina - Politická a bezpečnostní situace* ze dne 22. 1. 2025. Na základě všech shromážděných podkladů žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantní způsobem pronásledován. Podle žalovaného nemohl žalobce ve vlasti pociťovat ani odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Samotné trestní stíhání na Ukrajině žalobce jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl. Navíc při pohovoru dne 6. 8. 2025 výslovně prohlásil, že jeho trestní stíhání na Ukrajině není problém a nebýt války, jel by tam věc vyřešit. Žalovaný připustil, že by žalobce v případě návratu na Ukrajinu skutečně mohl být povolán k výkonu vojenské služby, což však nelze bez dalšího označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobce sice v průběhu správního řízení uvedl, že je odpůrcem války z morálních a osobních důvodů, tyto důvody ale specifikoval pouze tak, že nechce bojovat, zabíjet a přijít o život. Vzhledem k tomu, že v České republice nebyl udělen azyl podle § 12 zákona o azylu žádnému z rodinných příslušníků žalobce, nesplňuje žalobce důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Žalovaný současně dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti mohla hrozit

vážná újma formou trestu smrti nebo popravy [§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu]. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 EÚLP a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 EÚLP, musí ponížení a pokoření, které ho provázejí, dosáhnout určité úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Zároveň platí, že skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí hrozí reálně, tj. kde ve významném procentu případů obdobných situací dojde k nežádoucímu následku, takže žadatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Žalovaný však k takovému závěru v případě žalobce nedospěl. Rodinné vazby žalobce v České republice nejsou skutečností svědčící o skutečně hrozícím nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu na území Ukrajiny. Ozbrojený konflikt probíhající na Ukrajině může pro žalobce představovat určité nebezpečí vážné újmy, nejedná se však o hrozbu cílenou konkrétně na žalobce, jak to předpokládá § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Odepření možnosti návratu do České republiky ani omezení svobody pohybu spočívající v zákazu opustit zemi původu pro určité skupiny obyvatel v době válečného stavu nepředstavuje vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť není souměřitelné s újmou způsobenou mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním. Pokud jde o povolání k výkonu vojenské služby, existenci této občanské povinnosti v jednotlivých státech, a dokonce i tresty za její nevykonání, uznává za naprosto legitimní Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech i EÚLP. Její výkon tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Důsledkem ozbrojeného konfliktu jsou často i rozsáhle zásahy do civilního života obyvatel postižené země, přesto ani ty samy o sobě nepředstavují mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Omezení základních práv a svobod je jedním ze základních projevů válečného stavu, je zcela legitimní a nepředstavuje vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce ani jeho právní zástupce neuvedli žádnou konkrétní okolnost, která by svědčila o tom, že právě v případě žalobce válka na Ukrajině takovou vážnou újmu způsobí. Žalovaný konečně posuzoval, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konstatoval, že existence ozbrojeného konfliktu na Ukrajině je obecně známou skutečností, žalobce však nepovažoval za civilistu. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že jakmile vstoupí na území Ukrajiny, bude odveden k výkonu vojenské služby, neboť absolvoval povinnou vojenskou službu, a podléhá tedy branné povinnosti. To vyplývá také z usnesení Krajského soudu Ústí nad Labem - pobočka v Liberci č. j. 55 Nt 2611/2024-30 a ze sdělení Generální prokuratury Ukrajiny, která informovala, že s ohledem na svůj věk podléhá žalobce povolání k vojenské službě v rámci mobilizace. Z uvedeného dle žalovaného plyne, že žalobce je aktuálně vojákem v záloze, který se z důvodu svého pobytu v zahraničí dosud nezařadil k příslušnému útvaru ozbrojených sil Ukrajiny, podléhá však povolání k výkonu mimořádné vojenské služby za válečného stavu již vyhlášené mobilizace. S ohledem na to, že doplňková ochrana se v případě této vážné újmy vztahuje pouze na civilisty, není tím naplněna jedna ze základních podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že z ničeho nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, nesplňuje žalobce důvody pro udělení doplňkové ochrany ani podle § 14b zákona o azylu.

III. Žaloba

8. V podané žalobě žalobce nejprve popsal svou rodinnou situaci. Uvedl, že v roce 2013 absolvoval povinnou základní vojenskou službu v armádě Ukrajiny a po jejím skončení se vrátil do civilního života a pracoval jako elektrikář. V roce 2021 legálně vstoupil na území České republiky, získal dlouhodobý pobyt (zaměstnaneckou kartu). Vytvořil si zde pevné rodinné a sociální zázemí, žije s manželkou a synem narozeným dne 25. 9. 2025. Manželka se synem nyní žádají o trvalý pobyt. V České republice žije i širší rodina žalobce.
9. Žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s individuálními okolnostmi jeho případu a nedostatečně zohlednil jeho osobní motivaci k útěku. Žalobce je dlouhodobě odpůrcem války a z Ukrajiny odešel právě kvůli rostoucím obavám, že bude nedobrovolně povolán do armády a bude nucen se účastnit ozbrojeného konfliktu, což je v přímém rozporu s jeho svědomím. V tomto postoji jej utvrdilo i těžké válečné zranění bratra a absence pomoci ze strany Ukrajiny v jeho případě. Žalovaný neposoudil, zda by byl žalobce v případě návratu na Ukrajinu vystaven represím jako popírač vojenské služby či dezertér.
10. Žalobce nesouhlasil s vyhodnocením své osoby jako osoby podléhající mobilizaci, a tedy jako potencionálního vojáka. Žalovaný nevzal v potaz, že žalobce je již více než 10 let plně zapojen do civilního života, nemá žádné aktivní vojenské závazky a v žádném směru nevyhledával možnost opětovného zapojení do armády. Skutečnost, že žalobce podléhá mobilizaci, neznamená, že není civilistou. Žalobce odkazoval na § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci *Elgafaji* (C-465/07), který potvrzuje, že civilisté mohou být pod ochranou této normy i bez konkrétní individuální hrozby, pokud v zemi původu panuje vysoká míra svévolného násilí. Žalobce není běžným odpíračem vojenské služby, ale snaží se vyhnout nucené účasti ve válečných operacích ve státě s extrémní úrovní svévolného násilí a vysokou mírou úmrtnosti. Žalobce zmiňoval další rozsudek ESLP ve věci *Bayatyan v. Arménie*, č. 23459/03, dle kterého nucení osoby ke službě v armádě proti jejímu svědomí může být porušením čl. 9 EÚLP. Podle judikatury SDEU, konkrétně rozsudku ve věci *Diakité* (C-285/12), má být chráněna i osoba, která není aktivním účastníkem boje, ale jejíž zapojení je reálně vynucené. Žalobce v této souvislosti zmiňoval i rozsudek ESLP ve věci *FG v. Švédsko*, č. 43611/11, v němž ESLP zdůraznil povinnost správních orgánů hodnotit reálné riziko vážného porušení práv ve světle článku EÚLP, i když žadatel sám tato rizika neuplatnil jako základ pro žádost o azyl. Žalobce zdůraznil, že v případě návratu na Ukrajinu mu hrozí bezprostřední zadržení v rámci trestního řízení, špatné podmínky ve věznicích, kde se běžně porušují základní lidská práva a následná mobilizace a nucené nasazení do bojů v rozporu s jeho svědomím a přesvědčením. Tato kombinace faktorů naplňuje zákonný pojem „vážné újmy“ podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Žalobce opět odkazoval na rozsudek SDEU ve věci *Elgafaji* a dále na rozsudek ESLP ve věci *Savda v. Turecko* č. 42730/05.
11. Žalobce dále zdůraznil, že napadené rozhodnutí vůbec nereflektuje zásadní změnu okolností, ke které došlo dne 25. 9. 2025, kdy se žalobci narodil syn X. Žalobce je pro syna i manželku nenahraditelnou osobou. Podle judikatury ESLP (rozsudek ve věci *Üner v. Nizozemsko* č. 46410/99) i českých soudů je třeba v případě takto těsného rodinného svazku aplikovat

princip proporcionality, přiměřenosti a respektovat nejlepší zájem dítěte. Ve věci žalobce nebyly tyto úvahy provedeny zejména s ohledem na narození syna, manželství s českou občankou, dlouhodobé a pevné vazby na českou společnost a absenci kauzálního rizika veřejného pořádku, které by převážilo nad zájmem rodiny zachovat si jednotu.

12. Žalobce také upozornil na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně odkazuje na skutečnosti vyplývající z trestního řízení a řízení o přípustnosti vydání, aniž by provedl vlastní posouzení skutkového a právního stavu věci. Takový přístup je v rozporu s účelem řízení o mezinárodní ochraně, které má být zcela autonomní a vedené bez předsudků a vlivu jiných řízení. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu nelze odůvodnit jen odkazem na domněle důvěryhodné záruky cizího státu, obzvláště v situaci, kdy je daná země ve válečném stavu a jsou zde minimálně indicie k tomu, že porušuje lidská práva svých občanů.
13. Žalobce uzavřel, že žalovaný rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když neprovedl výslech manželky žalobce, nezjišťoval zdravotní stav jeho bratra jako zdroj jeho obav, neopatřil si zprávy o bezpečnostní situaci ve městech, kam jsou vydávané osoby standartně umísťovány, ani nezvážil jaký psychický dopad bude na žalobce mít odloučení od jeho manželky a dítěte. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl, že by nedostatečně zjistil skutkový stav a odkázal na napadené rozhodnutí, kde se podrobně a individuálně se všemi rozhodnými skutečnostmi vypořádal. Žalovaný rovněž odmítl, že by mechanicky převzal závěry z vydávacího řízení, když zdůraznil, že řízení ve věci mezinárodní ochrany neslouží jako kritický přezkum jiných řízení, v tomto případě řízení extradičního. K rodinným poměrům žalobce se správní orgán v napadeném rozhodnutí také vyjádřil. Námitky týkající se údajného nesprávného posouzení situace žalobce tak podle žalovaného nemají oporu. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Ústní jednání

15. Dne 23. 3. 2026 proběhlo ve věci ústní jednání, při němž žalobce i žalovaný setrvali na své právní argumentaci. Žalobce k věci uvedl, že na Ukrajině nespáchal žádný závažný zločin a o použití padělaných dokumentů nevěděl. Do České republiky neodešel kvůli trestnímu stíhání, ale proto, že se na Ukrajině těžko žilo, nebyla práce, přišel COVID. V České republice vedl řádný život, pracoval jako předák ve firmě, oženil se, narodil se mu syn. Soud zamítl žalobcův návrh na doplnění dokazování jeho účastnickým výslechem, neboť žalobce se k věci v průběhu správního řízení opakovaně vyjadřoval a správní spis obsahuje veškeré informace nezbytné ke zjištění skutečného stavu věci a takový úkon by byl nadbytečný. Pro posouzení důvodnosti žaloby soud nepovažoval za nutné doplnit dokazování ani článkem z nejasného zdroje o přeplněných vazebních věznicích na Ukrajině. Žalobce v průběhu správního řízení situaci v ukrajinských věznicích jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu vůbec nezmiňoval.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené

rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu.

17. Žalobce v žalobě namítal nesprávné posouzení jeho žádosti z hlediska azylu dle § 12 i doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
18. Soud v první řadě uvádí, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s okolnostmi žalobcovy povinnosti nastoupit k armádě v době válečného napadení země, a to jak ve vztahu k § 12, tak § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že branná povinnost je základní státoobčanskou povinností. Její výkon není považován za důvod, pro který by měla být udělena mezinárodní ochrana, neboť se jedná o legitimní postup státu, skrze který zajišťuje svou bezpečnost. Pro takový závěr je také třeba vycházet z předpokladu, že se jedná o plnění povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, která je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a že je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, že odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“) trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, který se také vyjadřoval k rozsudku ESLP *Savda v. Turecko*).
19. V případě žalobce jsou výše uvedené předpoklady splněny. Žalobce v minulosti absolvoval základní vojenskou službu v ukrajinských ozbrojených silách, které jsou vojsky demokratického státu. Z Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině vyplývá, že ač vlast žalobce čelí řadě výzev a demokratickým deficitům, nelze ji označit za zemi nedemokratickou, či dokonce totalitní, ve které není možné se dovolat principů právního státu (č. l. 136-138 ve správním spise).
20. V souvislosti s invazí ze strany Ruské federace na Ukrajinu by žalobce skutečně mohl být povolán k výkonu vojenské služby. Povolání k výkonu vojenské služby však nemůže být pronásledováním jednotlivců, a to ani tehdy, je-li výkon vojenské služby spojen s přímou účastí v ozbrojeném konfliktu, nebo naopak její odepření spojeno se sankcí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31). Povinnost aktivní účasti v ozbrojeném konfliktu totiž ani v čase mobilizace nezakládá ohrožení občana svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2025, č. j. 4 Azs 189/2025-27). Výslovně pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2004, č. j. 7 Azs 321/2004, uvedl, že hrozba sankce při odmítnutí výkonu branné povinnosti není odůvodněným strachem podřaditelným pod pojem pronásledování podle § 12 zákona o azylu.
21. Až v žalobě žalobce argumentoval, že mu v nástupu k ukrajinskému vojsku na bojovou frontu brání vnitřní přesvědčení. K tomu je třeba předně uvést, že ani z podkladů ve správním spise, ani ze žalobního textu není zřejmé, jaký základ by žalobcova tvrzená výhrada svědomí vůči vojenské službě měla mít. Z rezolucí Komise Organizace spojených národů pro lidská práva plyne, že výhrada svědomí vůči vojenské službě se zakládá na zásadách a důvodech svědomí zahrnujících i pevné vnitřní přesvědčení, které může pramenit

z náboženských, etických, humanitárních nebo morálních motivů (srov. rezoluce ze dne 22. 4. 1998, č. 1998/77). Z judikatury ESLP pak vyplývá, že výhradu svědomí lze uplatnit tehdy, existuje-li závažný a nepřekonatelný střet povinnosti vojenské služby s jedincovým hlubokým upřímným prožívaným přesvědčením, nikoli jen náboženským, přičemž toto přesvědčení musí být dostatečně vážné, soudržné a konzistentní (srov. rozsudek velkého senátu ve věci *Bayatyan v. Arménie*, č. 23459/03).

22. Žalobce během azylového řízení uvedl, že bojovat za Ukrajinu jít odmítá, protože se Ukrajina odchyluje od EÚLP a porušují se zákony. Zdůrazňoval, že nechce dopadnout jako jeho bratr (válečný invalida). Blíže už ale nerozváděl, zda je jeho motivací vyhnout se aktivnímu zapojení na vojenských frontách nějaké hluboké vnitřní přesvědčení, které dlouhodobě manifestuje, zda jde o jeho soudržnou, projevovanou životní filozofii, která mu brání ve vojenské aktivitě. Ze spisu pouze vyplynulo, že je žalobce pravoslavný křesťan, přičemž soudu není známo, že by tato víra omezovala své věřící v účasti ve vojenských akcích. Kromě toho již žalobce základního vojenského výcviku v minulosti účasten byl, nehovořil o tom, že by mu byla umožněna civilní služba ani že by mu jeho svědomí už tehdy v účasti bránilo a on toto nějakým způsobem dal před ukrajinskými orgány najevo. Rovněž popřel, že by kdy ze strany ukrajinských státních orgánů čelil jakýmkoli ústrkům či potížím.
23. Pokud tedy žalobce v žalobě nově uvádí, že je dlouhodobě odpůrcem války a z Ukrajiny odešel právě kvůli rostoucím obavám, že bude nedobrovolně povolán do armády a bude nucen se účastnit ozbrojeného konfliktu, což je v přímém rozporu s jeho svědomím, soud tomuto tvrzení neuvěřil. Takový vnitřní přerod a zanícenost tvrzeného přesvědčení ve vztahu k státoobčanské povinnosti jít bránit svou vlast se jeví o to méně pravděpodobné, že během správního řízení tuto skutečnost žalobce vůbec nezmínil, nevyzdvihoval ani své náboženství ani žádnou jinou životní filozofii, potažmo se nevyjadřoval blíže k žádnému hlubokému dlouhodobému postoji, který by žalovaný v napadeném rozhodnutí měl vzít v úvahu. Žalobce po celé správní řízení zdůrazňoval především to, že nechce dopadnout jako jeho bratr (válečný invalida). V rámci celého kontextu žalobcových sdělení vůči žalovanému podle názoru soudu nebylo možné zanícenou dlouhodobě projevovanou filozofii dovodit. Postoj žalobce vyznívá spíše jako pouhá averze k nástupu vojenské služby v době válečného stavu a ta jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany nepostačí (srov. Příručka procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka vydaná Úřadem Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky, 1979). Explicitně o výhradě svědomí hovoří žalobce až v žalobě a spojuje ji se silným vnitřním přesvědčením, ke kterému ale nic bližšího neuvádí. Z odpovědí žalobce při poskytnutí údajů ani při pohovoru neplyne žádná informace, která by měla žalovaného navést k tomu, aby se touto otázkou podrobněji zabýval.
24. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalovaný nepochybil, pokud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí výhradou svědomí ve vztahu k udělení azylu podle § 12 nezabýval a svými podklady k této otázce necítil.
25. Současně je třeba připomenout, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v roce 2025, tj. s velmi výrazným časovým odstupem od svého vycestování do zahraničí a vstupu na území České republiky v roce 2021. V dřívějším podání žádosti žalobci přitom zjevně nic nebránilo.
26. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu hrozilo vydání na Ukrajinu k trestnímu stíhání.

27. Nejvyšší správní soud vyslovil, že jakkoli řízení ve věci extradice a řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany představují dvě samostatná řízení, nelze říci, že by nebyla nijak provázána. Propojuje je nejen konkrétní osoba jako taková, ale především nutnost dbát na dodržení principu *non-refoulement*, tj. principu nenavrácení cizince do jiného státu, v němž by byl ohrožen jeho život nebo osobní svoboda na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení (čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků), resp. v němž by mu hrozilo, že bude porušeno jeho právo na život (čl. 2 EÚLP) nebo že bude vystaven mučení nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 EÚLP) – k tomu srov. např. rozsudky ESLP ve věcech *Soering v. Spojené království*, č. 14038/88, *Cruz Varas a další v. Švédsko*, č. 15576/89, *Shamayev a ostatní v. Gruzie a Rusko*, č. 36378/02, či *Saadi v. Itálie*, č. 37201/06 (bod 27 rozsudku). Co se týče posloupnosti rozhodnutí ve věci extradice a ve věci mezinárodní ochrany, rozhodnutí o povolení vydání nesmí nastat dříve, než bude pravomocně skončeno řízení o mezinárodní ochraně, vč. případného navazujícího soudního přezkumu (nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. III. ÚS 1924/18, Nikulin).
28. V případě hrozby porušení zákazu špatného zacházení mohou reálnost nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu snížit diplomatické záruky přijímajícího státu. Diplomatické záruky jsou ujednáním mezi dvěma státy, jimiž stát, který přijímá osobu, poskytuje státu, který osobu navrácí, záruku (závazek), že s osobou, které se tato záruka týká, bude nakládáno v souladu s podmínkami stanovenými v tomto ujednání, resp. dle závazků stanovených mezinárodním právem. Státy původu se tak zavazují vyloučit riziko porušení lidských práv tím, že nad rámec svých současných povinností garantují dodržování podmínek sjednaných v zárukách (bod 79 a 80 nálezu sp. zn. II. ÚS 2299/19).
29. Spolehnout se na diplomatické záruky lze pouze tehdy, pokud jsou vhodným prostředkem k odstranění nebezpečí, jež hrozí dotčené osobě (účinně minimalizují riziko špatného zacházení po návratu), a zároveň pokud je lze v dobré víře považovat za spolehlivé. Čl. 3 EÚLP tedy nebude porušen, pokud v konkrétním případě budou diplomatické záruky dostatečné k tomu, aby odstranily reálné nebezpečí špatného zacházení. Váha těchto ujištění záleží na okolnostech, které v uvedené době převažují, viz rozsudek ESLP ve věci *Othman (Abu Qatada) v. Spojené království*, č. 8139/09 (srov. bod 80 nálezu).
30. Zcela zásadní roli zde přitom představuje stát, do kterého má být dotyčná osoba navracena (vydána) a který v této souvislosti poskytuje záruky. Jak bylo uvedeno výše vlast žalobce sice čelí řadě výzev a demokratickým deficitům, nelze ji ale označit za zemi nedemokratickou, či dokonce totalitní, ve které není možné se dovolat principů právního státu. Nejsou navíc dány žádné důvody domnívat se, že jde o tzv. zájmový (politický) případ trestního stíhání, což žalobce ostatně ani netvrdí. Žalobce samotné trestní stíhání na Ukrajině jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu vůbec neuvedl. Při pohovoru dne 6. 8. 2025 výslovně prohlásil, že jeho trestní stíhání na Ukrajině není problém a nebýt války, jel by tam situaci vyřešit. Žalobce současně nepatří ani mezi zranitelné osoby. S ohledem na výše uvedené skutkové okolnosti je krajský soud toho názoru, že není důvod zpochybňovat záruky poskytnuté v rámci vydávacího (extradičního) řízení.
31. Pokud žalobce v žalobě diplomatické záruky zpochybňuje, činí tak pouze obecně, když namítá, že Ukrajina je ve válečném stavu a existují indicie o tom, že porušuje lidská práva svých občanů.

32. Žalovaný k tvrzení, že záruky poskytnuté v rámci extradičního řízení ukrajinskými orgány jsou nevěrohodné, uvedl, že jde o prohlášení zcela nepodložené a příslušné trestní soudy, které se jimi v extradičním řízení velmi pečlivě zabývaly, je zcela vyvrátily. K tomu zdejší soud dodává, že není důvodu, aby skutečnosti týkající se žalobce a vyplývající z diplomatických záruk nemohl žalovaný zjistit z extradičního řízení. V praxi je naopak žádoucí, aby žalovaný v azylovém řízení využil poznatky a podklady, jež sloužily orgánům rozhodujícím o přípustnosti vydání, stejně jako orgány rozhodující v extradičním řízení mohou využít poznatků získaných v řízení o mezinárodní ochraně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2010, č. j. 4 Azs 10/2010-99). Nic také nebrání tomu, aby žalovaný odkázal na hodnocení kvality a spolehlivosti diplomatických záruk provedené orgány rozhodujícími o přípustnosti žalobcova vydání, pokud toto hodnocení bude dosahovat požadovaných standardů (viz rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 18. 2. 2021, č. j. 1 Azs 283/2020-39).
33. V žalobcově případě navíc i Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. I. ÚS 1054/25, dospěl k závěru, že záruky poskytnuté ze strany ukrajinských orgánů lze považovat za dostatečné, vyvracející všechny žalobcovy obecně formulované obavy. Tyto záruky jsou dle Ústavního soudu vážně míněné a důvěryhodné, neboť neexistují informace o tom, že by se v obdobných případech postupovalo jinak. Ústavní soud zdůraznil, že žalobce „*ve své argumentaci neuvádí žádné konkrétní skutečnosti zakládající odůvodněnou obavu, že by mu v případě vydání na Ukrajinu brožilo zacházení v rozporu s čl. 7 odst. 2 Listiny a čl. 3 Úmluvy. Bezpečnostní situace na Ukrajině není sama o sobě překážkou vydání k trestnímu stíhání. Ačkoli lze považovat za obecně známou skutečnost, že na Ukrajině probíhá nejpozději od 24. února 2022 ozbrojený konflikt vyvolaný agresí ze strany Ruské federace, tento konflikt nepostihuje celé území se stejnou intenzitou (jak je zřejmé i z informací o situaci na Ukrajině, které měly trestní soudy k dispozici pro posouzení žádosti o stěžovatelovo vydání)*“. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že obecné poměry v zemi původu samy o sobě brání přemístění osoby do této země z důvodu hrozícího porušení čl. 3 Úmluvy pouze ve skutečně extrémních případech (rozsudek velkého senátu ze dne 23. března 2016 ve věci F. G. proti Švédsku, stížnost č. 43611/11, bod 129, rozsudek ze dne 28. června 2011 ve věci Sufi a Elmi proti Spojenému království, stížnosti č. 8319/07 a 11449/07, bod 218, či rozsudek ze dne 17. července 2008 ve věci NA proti Spojenému království, stížnost č. 25904/07, bod 115). Stěžovatel netvrdí a ze spisu nevyplývá, že by situace na Ukrajině byla do té míry extrémní, že by stěžovatele samotná přítomnost na území tohoto státu vystavila riziku špatného zacházení...

V posuzovaném případě poskytla Generální prokuratura Ukrajiny ujištění, že ukrajinské orgány činí veškerá možná opatření na podporu normálního fungování zařízení pro výkon trestu a zaručení bezpečnosti jejich personálu i odsouzených a osob vzatých do vazby. V roce 2023 byl schválen seznam zařízení pro výkon vazby a trestu odnětí svobody osob vydaných na Ukrajinu, jež se nacházejí na územích vzdálených od bojových operací a jsou vybavena kryty. V případě ohrožení života a zdraví zadržovaných osob probíhá evakuace podle pevně stanovených pravidel. Stěžovatel bude k případnému výkonu vazby umístěn do Kolomyjské nápravné kolonie v Ivano-Frankivské oblasti v západní části Ukrajiny. V tomto zařízení od počátku ruské agrese nebylo zaznamenáno ostřelování. Zařízení není poškozeno a plní svůj účel, je po rekonstrukci a splňuje sanitární i hygienická pravidla, zadržovaným osobám je poskytována strava, individuální místo pro spaní i lůžkoviny. Také případný trest odnětí svobody by stěžovatel vykonával v jednom ze zařízení na seznamu, ve kterém bude mít k dispozici individuální lůžko, oděv a bude mu zajištěna strava. Generální prokuratura Ukrajiny dále podrobně popsala vybavení cel a standardy zajištěné

osobám umístěným v zařízení daného typu. Ukrajinská strana je připravena umožnit zástupcům diplomatického zastoupení nebo konzulárního úřadu České republiky na Ukrajině seznámit se s podmínkami v Kolomyjském zařízení pro výkon trestů. Soudy dále vzaly v úvahu informaci poskytnutou Velvyslanectvím České republiky v Kyjevě v jiném trestním řízení, že ukrajinský právní řád obsahuje nástroje pro přerušování řízení v případě ohrožení zdraví, života a bezpečnosti návštěvníků a zaměstnanců soudů (jednání online, odložení projednávání neurgentních případů, prodloužení lhůt, předávání případů mezi soudy s ohledem na rizika spojená s válkou).“

34. Pro úplnost soud dodává, že pokud žalobce hovořil v průběhu správního řízení o tom, že Ukrajina odstoupila od EÚLP, není toto tvrzení pravdivé. Ukrajina jako smluvní stát EÚLP využila postup podle čl. 15, tedy dočasně odstoupila od plnění některých závazků z EÚLP v mimořádné situaci. Podle čl. 15 EÚLP je to možné jen v případě války nebo jiného veřejného ohrožení státní existence, jen v rozsahu přísně vyžadovaném naléhavostí situace, jen pokud to není v rozporu s jinými závazky podle mezinárodního práva. Současně existují práva, od nichž derogovat nelze. Podle čl. 15 odst. 2 nelze odstoupit zejména od čl. 2 - právo na život (s výjimkou úmrtí vyplývajících z dovolených válečných činů), čl. 3 - zákaz mučení, čl. 4 odst. 1 - zákaz otroctví a nevolnictví, čl. 7 - zákaz trestu bez zákona.
35. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný dostatečně nezabýval tím, zda by neudělení doplňkové ochrany nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života, je třeba souhlasit s žalovaným, že žalobcovy osobní a rodinné vazby na území České republiky nemohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany.
36. Dříve zákon o azylu výslovně upravoval v § 14a odst. 2 písm. d), ve znění účinném od 18. 12. 2015, i „zbytkovou“ kategorii vážné újmy „rozpor s mezinárodními závazky České republiky“. Právě k tomuto (již neúčinnému) písmenu se v judikatuře vedl spor, zda a jak do § 14a vstupuje čl. 8 EÚLP - rodinný život.
37. Dřívější judikatura Nejvyššího správního soudu vycházela z toho, že nárok na doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023, měl žadatel, jemuž hrozilo skutečné nebezpečí, že by nikoliv až dlouhodobější zákaz jeho pobytu na území České republiky, ale již samotné jeho vycestování z tohoto území bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nejčastěji s respektováním práva na soukromý a rodinný život dle čl. 8 EÚLP (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 28, publ. pod č. 2836/2013 Sb. NSS, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 162/2020-47, ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, či ze dne 7. 4. 2021, č. j. 7 Azs 248/2020-27). V usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, publ. pod č. 4589/2024 Sb. NSS, ovšem rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že ačkoli český zákonodárce při vložení institutu doplňkové ochrany do zákona o azylu patrně mínil důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu (nad rámec definice vážné újmy dle čl. 15 kvalifikační směrnice) pojmout širěji, je možné (a tudíž nutné) toto ustanovení vyložit konformně s čl. 3 kvalifikační směrnice, a to tak, že „doplňkovou ochranu na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu bylo v souladu s provedeným výkladem možné udělit v případech, kdy (i) by žadateli v případě jeho vycestování z ČR hrozila v jeho státě původu vážná újma, přičemž (ii) její intenzita nemusela dosahovat intenzity uvedené v § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu a (iii) s ohledem na hrozbu této vážné újmy by vycestování cizince znamenalo porušení mezinárodních závazků ČR“ (důraz doplněn). Následně SDEU v rozsudku ze dne 5. 6. 2025, Nuratau, C-349/24, ECLI:EU:C:2025:397, v odpovědi na předběžnou otázku

Krajského soudu v Brně, jež se ve své podstatě týkala správnosti výkladu čl. 3 kvalifikační směrnice ze strany rozšířeného senátu, citovaný právní názor rozšířeného senátu nepřekonal.

38. V aktuálním znění § 14a odst. 2 písm. d) už není, takže argumentace čl. 8 EÚLP je ještě slabší než v době, kdy se řešila judikatorní nejistota k písm. d). Závěr žalovaného, že rodinné vazby žalobce v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) tak ob stojí. Není vadou řízení, pokud žalovaný nevyslechl manželku žalobce, neboť ani manželkou uváděné skutečnosti vztahující se k soukromému a rodinnému životu žalobce na území České republiky, by na uvedených závěrech nemohly nic změnit. Žalobcem zmiňovaný „Üner test“ není v azylovém řízení tím správným nástrojem, neboť rozsudek ESLP *Üner v. Nizozemsko*, č. 46410/99 řeší proporcionalitu zásahu do čl. 8 EÚLP v kontextu vyhoštění, nikoli vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.
39. Ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu je pak nutné vykládat totožně s čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice, dle něhož se udělení doplňkové ochrany z důvodu vážného a individuálního ohrožení života nebo nedotknutelnosti v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu vztahuje výhradně na civilisty [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, publikovaný pod č. 1840/2009 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015-24, a rovněž současné znění § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu]. Zmíněné omezení rozsahu doplňkové ochrany je výrazem toho, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci tak nelze považovat za ohrožení svévolným (přesněji řečeno „nerozlišujícím“) násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 5 Azs 45/2016-32, či ze dne 17. 10. 2025, č. j. 4 Azs 189/2025-27). Rozsudky SDEU ve věci *Elgafaji* (C-465/07) a *Diakité* (C-285/12) se proto na případ žalobce nepoužijí.
40. Soud uzavírá, že žalovaný rozhodl ve věci na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, další dokazování nebylo třeba provádět. Pokud žalobce namítá, že si žalovaný neopatřil zprávy o bezpečnostní situaci ve městech, kam jsou vydávány osoby standartně umísťovány, musí soud konstatovat, že obavy z bezpečnostní situace ve městech, kam jsou vydávány osoby standartně umísťovány, žalobce v průběhu správního řízení vůbec nezmínil. Tyto okolnosti se navíc primárně řeší v extradičním, nikoliv azylovém řízení. Tak tomu bylo i v posuzované věci. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. I. ÚS 1054/25, konstatoval:

„V posuzovaném případě poskytla Generální prokuratura Ukrajiny ujištění, že ukrajinské orgány činí veškerá možná opatření na podporu normálního fungování zařízení pro výkon trestu a zaručení bezpečnosti jejich personálu i odsouzených a osob vzatých do vazby. V roce 2023 byl schválen seznam zařízení pro výkon vazby a trestu odnětí svobody osob vydaných na Ukrajinu, jež se nacházejí na územích vzdálených od bojových operací a jsou vybavena kryty. V případě ohrožení života a zdraví zadržovaných osob probíhá evakuace podle pevně stanovených pravidel. Stěžovatel bude k případnému výkonu vazby umístěn do Kolomyjské nápravné kolonie v Ivano-Frankivské oblasti v západní části Ukrajiny. V tomto zařízení od počátku ruské agrese nebylo zaznamenáno ostřelování. Zařízení není poškozeno a plní svůj účel, je po rekonstrukci a splňuje sanitární i hygienická pravidla, zadržovaným osobám je poskytována strava, individuální místo pro spaní i lůžkoviny. Také případný trest odnětí svobody by stěžovatel vykonával v jednom ze

zařízení na seznamu, ve kterém bude mít k dispozici individuální lůžko, oděv a bude mu zajištěna strava. Generální prokuratura Ukrajiny dále podrobně popsala vybavení cel a standardy zajištěné osobám umístěným v zařízení daného typu. Ukrajinská strana je připravena umožnit zástupcům diplomatického zastoupení nebo konzulárního úřadu České republiky na Ukrajině seznámit se s podmínkami v Kolomyjském zařízení pro výkon trestů. Soudy dále vzaly v úvahu informaci poskytnutou Velvyslanectvím České republiky v Kyjevě v jiném trestním řízení, že ukrajinský právní řád obsahuje nástroje pro přerušování řízení v případě ohrožení zdraví, života a bezpečnosti návštěvníků a zaměstnanců soudů (jednání online, odložení projednávání neurgentních případů, prodloužení lhůt, předávání případů mezi soudy s ohledem na rizika spojená s válkou).

Krajský soud též poukázal na to, že od počátku ruské vojenské agrese Evropský soud pro lidská práva ani jednou neshledal porušení Úmluvy v souvislosti s bezpečností osob ve vězeňských zařízeních.“

41. Na výše uvedených závěrech nic nemění ani žalobcem odkazovaný rozsudek ESLP ve věci *F. G. v. Švédsko*, č. 43611/11. V daném případě se jednalo o íránského občana, který ve Švédsku přestoupil ke křesťanství, svou víru v řízení o mezinárodní ochranu nenamítal, v řízení před soudem nicméně vyšlo najevo, že v případě vyhoštění do země původu, mu velmi pravděpodobně hrozí trest smrti za trestný čin odpadlictví od víry. ESLP proto vyslovil, že v případě, kdy si jsou vnitrostátní orgány vědomy obecného nebezpečí, v jehož důsledku hrozí určité skupině osob reálné nebezpečí zacházení v rozporu s čl. 2 a 3 EÚLP, které je všeobecně známé a volně zjistitelné z rozsáhlé palety zdrojů, jsou povinny veškeré dostupné informace posoudit z úřední povinnosti. Toto pravidlo však nelze aplikovat na případ žalobce.

VII. Závěr a náklady řízení

42. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
44. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 23. března 2026

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně